בס"ד "הדף היומי לתולדותינו"

יום ד', י"ד באייר תשס"ד (05 במאי)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

היום, **י"ד באייר**, **29** ימים, שהם **ארבעה** שבועות ו**יום אחד** לעומר.
הרחמן הוא יחזיר לנו עבודת בית המקדש למקומה, במהרה בימינו אמן. סלה.

"ויעשו את הפסח ב[חודש] ראשון בארבעה עשר יום לחודש בין הערביים במדבר סיני...ויהי אנשים אשר היו טמאים לנפש אדם ולא יכלו לעשות הפסח ביום ההוא ויקרבו לפני משה ולפני אהרון ביום ההוא. ויאמרו...למה ניגרע לבלתי הקריב את קרבן ה' במועדו בתוך בני ישראל. ויאמר אליהם משה, עימדו ואשמעה מה יצוה ה' לכם. וידבר ה' אל משה לאמור...איש איש כי יהיה טמא לנפש או בדרך רחוקה לכם או לדורותיכם ועשה פסח לה'. בחודש השני [הוא חודש אייר]**, בארבעה-עשר יום בין הערביים יעשו אותו על מצות ומרורים יאכלוהו."** [במדבר **ט'** 11-5]

מדי פעם אירע שיהודי לא היה יכול להביא את זבח הפסח בזמנו, כלומר ב-י"ד בניסן, למשל, אם הוא שהה במרחק רב מירושלים במועד זה ולא היה יכול להגיע לעיר. למען אנשים אלה קבעה התורה "פסח שני" [מכאן נולד הרעיון של מועד ב'...?], שחל חודש אחד לאחר הפסח, היום ב-**י"ד באייר**. יום זה נועד לכל מי שהיה מנוע מהקרבת זבח הפסח במועדו. הזבח בפסח שני היה כפוף בעיקרו של דבר לאותם דינים שנהגו בפסח עצמו.
קטגוריה אחרת של אנשים שלא יכלו לעשות את הפסח במועדו כללה את כל מי שהיה טמא בזמן ההקרבה, כגון טמא מת (מי שנגע בגוויית אדם), מצורע או זב. בכל המקרים האלה נדחתה חגיגת הפסח [=הקרבת קרבן הפסח] ל**פסח שני**. אך אדם שהיה מנוע מהקרבת הפסח במועדו, ונמנע במתכוון וביודעין מהקרבת הפסח בפסח שני, נענש ב"כרת".
אם רוב הקהל היו טמאי מתים בפסח ראשון, הם היו בכל-זאת חייבים לחגוג את הפסח **במועדו**(!)למרות טומאתם. הסיבה לכך היא דין מיוחד הנוהג לגבי טומאה: כאשר רוב הקהל טמאים, טומאתם נדחית מפני כל קרבן שזמנו קבוע. [יש לכך השלכות גם לגבי הדלקת המנורה במקדש בזמן החשמונאים...]
גוי שנתגייר בין פסח ראשון לפסח שני, וכן נער שנעשה בר-מצוה בפרק זמן זה, היו חייבים להקריב את הפסח היום בי"ד באייר.
יום ארבעה-עשר באייר אינו לא חג ולא מועד. אך הואיל ובזמן שבית המקדש היה קיים, היה יום זה יום שמחה לאלה שקיימו בו מצוות הקרבת קרבן פסח, יש בו קצת עילוי. לכן, אין אומרים בו תחנון בתפילה. יש נוהגים לאכול ביום זה מצה שנשארה מפסח לזכר קרבן הפסח שנאכל על המצות. ונקרא "פסח שני" עפ"י החודש השני, הוא אייר.
המאורעות שהיו קשורים ביציאת מצרים, הן אלה שקדמו לה והן אלה שנתלוו אליה, היו בגדר נסים גלויים, התערבות 'אישית' של ה' במערכות הטבע. מים הפכו לדם, צפרדעים וכינים נענו לקריאתו, הים נבקע ומזון הומטר על הארץ. מופתים אלה היו גלויים לעין כל, אף לבזויים ביותר בקרב בני ישראל. אוניברסאליות זו מבצבצת מכל פרט ופרט בדיני הפסח ובמנהגיו. מסיבה זו, אין למנוע מיהודי כלשהו את ההשתתפות בקרבן הפסח. על-כן, ציוה ה' כי, אם נמנע מאדם בשל נסיבות מוצדקות להקריב את הפסח במועדו, ב-י"ד בניסן, ניתנה לו ההזדמנות להקריבו חודש לאחר מכן, ב-י"ד באייר. [א' צ'יל – המצוות וטעמיהן]

§§§

"כי לא יטוש ה' עמו, ונחלתו לא יעזוב." [תהלים צ"ד 14]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **רביעי**

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום ד', י"ך באייך תשס"ד (05 במאי)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

היום, בשנת תש"כ [11 במאי 1960] **נתפס אדולף אייכמן**, יוזם תכנית הנודעת לשמצה, **'הפתרון הסופי'** ליהודים בזמן מלה"ע ה-II, בארגנטינה. [זו היתה הפעם היחידה שחברת אל-על קיבלה אישור נחיתה לארגנטינה!] בן-גוריון הודיע על כך לכנסת כשבועיים לאחר מכן, ב-כ"ו באייר.

"כי לא יטוש ה' עמו, ונחלתו לא יעזוב." [תהלים צ"ד 14]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **רביעי**

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל